

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci

žalobce: V. L., nar. dne X, bytem X,

*zastoupeného: Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8,*

proti

žalované: Krajský úřad Karlovarského kraje, sídlem Závodní 353 /88, 360 21 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2018 č. j. 169/DS/18-13,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutím Městského úřadu Ostrov, odboru dopravně správního, ze dne 15. listopadu 2017, č. j. ODS-25053/2017-Svo, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5 000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že v odvolacím řízení podal námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům žalovaného a vůči hejtmanovi kraje, neboť žalovaný své úředníky systémem odměňování motivuje k tomu, aby zamítali odvolání osob obviněných z přestupku. Žalovaný se k námitce podjatosti vyjádřil pouze v napadeném rozhodnutí. Přitom o námitce podjatosti je nutné vydat usnesení. V případě systémové podjatosti je nezbytné, aby o námitce podjatosti již v prvním stupni rozhodoval nadřízený orgán, protože nikdo na úrovni systémově podjatého správního orgánu nemůže o takové námitce podjatosti rozhodnout nestranně a nezávisle. Žalobce k prokázání svých tvrzení navrhoval zcela způsobilé dokazování, a to v podstatě i dokazování jediné možné, protože žalobci není zřejmé, jak jinak prokázat či vyvrátit existenci systému odměňování, než provedením porovnání rozhodovací praxe úředníků a jejich odměn. Samotná skutečnost, že námitka podjatosti v obdobném duchu byla podána i v jiných případech zmocněncem žalobce, nesvědčí o tom, že by se jednalo o obstrukci či zneužití práva. Z povahy předmětné námítky podjatosti totiž vyplývá, že tato je důvodná ve všech případech, protože ve všech případech rozhodují úředníci, kteří jsou odměnami motivováni k tomu, aby vydávali zamítavá rozhodnutí. Žalobce závěrem uvádí, že jeho pochybnosti o nepodjatosti žalovaného nadále trvají, a proto navrhuje, aby bylo již navržené dokazování, to jest porovnání rozhodovací praxe úředníků žalovaného a jejich odměn, provedeno alespoň před soudem. Žalobce tedy navrhuje, aby zdejší soud požádal žalovaného, aby předložil údaje o odměnách a platech jednotlivých úředníků z odboru dopravy za poslední dva roky pro jednotlivé měsíce, a také aby uvedl informace o jejich rozhodovací praxi za poslední dva roky, to s uvedením informace, kolik bylo vydáno rozhodnutí v tom kterém měsíci, a jaký byl výrok takového rozhodnutí. Závěrem žaloby žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že způsobem, jakým byla vyřízena žalobcem vznesená námitka systémové podjatosti, nebyl žalobce krácen na svých zákonných právech a postup žalovaného byl v souladu s právními předpisy a odpovídá základním zásadám správního řízení. Dle názoru žalovaného tento postupoval zcela v duchu ustanovení § 52 správního řádu, dle něhož správní orgán není důkazními návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Vzhledem ke skutečnosti, kdy byla žalobcem vznesená námitka podjatosti vyhodnocena jako lichá, nikoliv včasná a nadto nesoucí znaky obstrukce, žalovaný neshledal, že by byla potřeba provádět jím navržené dokazování. Žalovaný poté, co v části odvolání shledal námitku podjatosti, celý spis postoupil k řešení MD. V mezidobě však žalovaný obdržel stanovisko MD k totožným systémovým podjatostem v jiných kauzách, proto byl spis žalobce vrácen po čase z MD žalovanému neformálním přípisem. Uvedený průběh řešení žalobcem uplatněné systémové námítky podjatosti je tedy jasně čitelný ze spisu. Pakliže by se žalobce, potažmo jeho zmocněnec v průběhu správního řízení dostavili k jednání s žalovaným a k seznámení se se spisovou dokumentací, byli by s těmito dokumenty a tedy s procesem vyřízení námítky podjatosti obeznámeni ještě před vydáním rozhodnutí. Žalovaný předvolával k jednání žalobce opakovaně - jednou k seznámení se se spisem (když opatroval nové podklady pro rozhodnutí), podruhé pak přímo k ústnímu jednání, které

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

bylo nařízeno právě na žádost žalobce samého, a tento se navzdory tomu k jednání stejně bez omluvy nedostavil. Žalobce uvádí, že se o důvodu možné podjatosti dozvěděl z důvěryhodného zdroje právě ke dni podání odvolání, čímž se snaží navodit dojem včasnosti podání námítky podjatosti. Z úřední činnosti je však žalovanému známo, že tímto způsobem navozuje žalobcův zmocněnec, respektive jeho předchůdci vystupující ve správním řízení na obou stupních (Ing. M. J., společnost X, s.r.o. apod.) dojem včasnosti podání námítky podjatosti plošně. Tento uměle vytvořený dojem včasnosti podané námítky nejenže zcela zřejmě přisvědčuje úvaze žalovaného o obstrukčním charakteru podávaných námitek systémové podjatosti, ale rovněž tak odporuje nyní v žalobě uvedeným polemikám žalobce o tom, že vznášet námítky systémové podjatosti plošně ve všech kauzách v republice je zcela žádoucí a nutné, když všude a všichni úředníci jsou stíženi žalobcem domnělým důvodem podjatosti. V tomto světle se tedy argument o okamžiku dozvědění se důvodu podjatosti z důvěryhodného zdroje jeví jako zcela účelový a nepravdivý. Žalovaný je tedy toho názoru, že žalobcem podaná námitka podjatosti nebyla uplatněna ani včas, tedy bez zbytečného odkladu, jak žalobce namítá. Na základě shora uvedeného je žalovaný i nadále toho názoru, že způsob, jakým jsou žalobcovým zmocněncem, potažmo jeho předchůdci pro správní řízení, vznášeny námítky systémových podjatostí, lze vyhodnotit jako obstrukční procesní jednání a jako takovými se jimi nelze zabývat způsobem, jaký předpokládá správní řád. Smyslem zákonné úpravy řešení podjatosti formou usnesení jistě není povinnost správních orgánů zabývat se jakoukoliv vznesenou námitkou podjatosti a o této vždy rozhodovat usnesením, čemuž napovídá proběhnuvší novela správního řádu s účinností od 1. listopadu 2018 - ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, dle něhož úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Byť v zákoně není výslovně uvedeno, že o podané námitce systémové podjatosti není nutno rozhodovat, lze tak dovozovat přímo z kontextu ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu a jeho vazby právě na nový odstavec 2, kdy na osoby zde uvedené by nemělo být vůbec nahlíženo z onoho specifického důvodu jako na potenciálně podjaté. Dle zásad procesní ekonomie by tedy formalizované vyřízení systémové námítky podjatosti (tj. usnesením) postrádalo jakýkoli právní význam. Dle názoru žalovaného byla i pro přijetí nové úpravy hlavním argumentem právě ta skutečnost, že stávající model sloužil mnohým účastníkům ke zneužití práva v podobě procesních obstrukcí, což vedlo ve většině případů k paralýze rozhodovacích procesů v souvislosti se zákonným požadavkem na hierarchický princip rozhodování formou usnesení, přičemž všechna tato usnesení bylo dále možno napadnout opravnými prostředky.

4. O věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
5. Žalobu soud neshledal důvodnou.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v rámci doplnění odvolání vznesl námitku systémové podjatosti všech zaměstnanců žalovaného i hejtmana kraje.
7. Soud, stejně jako správní orgány, shledal vznesené námítky podjatosti jako opožděné. Tvrzení žalobce o možné finanční motivaci úředníků k zamítání odvolání v přestupkovém řízení žalobce uplatnil teprve v rámci doplnění odvolání, tj. až s několikátýdenním časovým odstupem poté, co byl k uvedení důvodů odvolání písemně vyzván. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 11. 12. 2017. Toto doplnil teprve 26. 1. 2018, ačkoliv byl správním orgánem prvního stupně písemností ze dne 15. 12. 2017 vyzván, aby tak učinil nejdéle do tří pracovních dnů od doručení výzvy. Teprve v doplněném podání byla námitka systémové podjatosti uplatněna. Nic přitom nebránilo žalobci vznést námitku systémové podjatosti již spolu s okamžikem podání odvolání. Takový postup by naopak byl jediný logický, pokud jde o tvrzení tak obecné, jako je systémová podjatost všech odvolacích orgánů.

8. Jak správně poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě, ve vzájemném rozporu jsou žalobcova tvrzení v odvolání o tom, že se o systémové podjatosti dověděl v okamžiku podání odvolání, a v žalobě o tom, že z povahy předmětné námítky podjatosti vyplývá, že tato je důvodná ve všech případech, a tudíž je možné, že byla již zástupcem žalobce vícekrát v jiných případech namítána. Podle názoru soudu tato tvrzení rovněž svědčí o naprosté nekonkrétnosti námítky systémové podjatosti, kdy žalobce neuvádí žádnou konkrétní okolnost, která by důvodnosti jeho tvrzení alespoň nasvědčovala.
9. Stejně tak nelze dovozovat pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby pouze ze skutečnosti, že součástí platu úředníka může být i pohyblivá nenároková složka. Žalobcem tvrzenou příčinnou souvislost mezi odměnami zaměstnanců řízení a odvolacími rozhodnutími, tedy systémovou podjatost, by nebylo možné dovodit ani z žalobcem navrženého důkazu - analýzy odměn pracovníků žalovaného a množství zamítnutých odvolání, proto soud tento důkaz neprovedl.
10. Z postupu žalobce a z jeho vyjádření podle názoru soudu je také zřejmé, že jejich účelem jsou průtahy ve správním řízení, event. zrušení správního rozhodnutí soudem s cílem dosažení zániku odpovědnosti za přestupek. Tomuto závěru nasvědčuje postup žalobce v odvolacím řízení, kdy odvolací námitky podal až po stanovené lhůtě, a dále se také dožadoval jednání, k němuž se pak ani nedostavil. V rámci žaloby žalobce kromě procesní námítky podjatosti nevzněl jedině tvrzení o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, tedy netvrdil ani, že by event. procesní pochybení mělo v dané věci vliv na správnost či zákonnost rozhodnutí ve smyslu hmotněprávním.
11. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že žalobcem uvedené obecné argumenty o možné systémové podjatosti správního orgánu nemohou zavdat důvodnou pochybnost, že by jakákoliv úřední osoba měla vnitřní motivaci rozhodovat v dané věci jinak než podle zákona. Soud tedy neshledal tuto námitku žalobce důvodnou.
12. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 31. ledna 2020

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.